

του έμουρμούριζαν βωμολοχίας ! Ήξαφνα εύρίσκει κάτι τι, τὸ παίρνει, τὸ κυττάζει.

— Νά, μπαλώθηκες ! Τ'εἶνε αὐτό, ρέ ; πίπα εἶνε ; φωνάζει ὁ ἄλλος σκύβων ἀπὸ πάνω.

— Πίπα γιουσουρένια, ἀπαντᾷ ἡ φωνὴ ἀπὸ τὸν τάφον. Κανένας χτικιασμένος θάτανε ποῦ τὴν εἶχε παρηγοριά.

Ήτον μία χονδρὴ πίπα, μαύρη, γεροντικὴ. Ὁ νεκροθάπτης τὴν ἐκτύπησεν ἐλαφρὰ στὸ φτυᾶρι· δὲν ἔσπασε.

— Γιούσουρο μονάχο, εἶπε πάλιν μὲ εὐχαρίστησιν.

Τὴν ἔβαλε στὸ στόμα του ἕνα δυὸ φορές, ἔκανε πῶς τραβᾷ ἄρχοντικά, ἔπειτα ἔκαμε νὰ τὴν κούψῃ στὸ ζωνάρι του.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ ἄλλος ἀπὸ πάνω τοῦ τὴν ἀρπάζει καὶ φεύγει. Ἐκεῖνος πέρνει ἕνα πόδι ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὸν τάφον, πηδᾷ ἔσω ἀπὸ τὸν λάκκον, σὰν βρυκόλακας, ξυπόλυτος, γεμάτος χώματα καὶ κυνηγεῖ τὸν ἄρπαγα, ὅστις εἶχεν ἀπομακρυνθῆ, εἶχε κρυφθῆ μέσα εἰς τὰ κάγγελα ἐνὸς μνήματος, τοῦ ὁποίου εἶχε τσαλπατήσῃ τὰ φυτὰ, καὶ εὐρῶν ἕνα χέρι ἄλλου σκελετοῦ τὸ ἤρπασε καὶ ἐστράφη κατὰ τοῦ ἐπερχομένου.

Ἐπὶ τρία λεπτὰ τῆς ὥρας ἤκούοντο, εἰς τὴν σεμνὴν ἡσυχίαν, οἱ κρότοι τῶν δύο κοκκάλων συγκρουομένων εἰς μίαν μονομαχίαν ἀγρίας ἀστείότητος, συνοδευόμενον μὲ τὰ ξεκαρδιστικὰ γέλια τῶν νεκροθαπτῶν καὶ μὲ τοὺς γόους τῆς μαυροφόρας μάννας, ἡ ὁποία βυθισμένη εἰς τὴν ἀλλοφροσύνην τῆς ἀδυναμίας τῆς ἐξηκολούθει νὰ ὀδύρεται.

Ἡ καμπάνα τοῦ νεκροταφείου, αὐστηρά, ἐκτύπησε τὴν στιγμὴν αὐτὴν διακόψασα τὸ ἀνόσιον ἀγκάλιασμα τῆς κραιπάλης μὲ τὸν πόνον.

Λεῖψανον ἔφθανε καὶ οἱ νεκροθάπται, πετάξαντες τὰ κόκκαλα, ἔσπευσαν νὰ ἐτοιμάσουν τὸν τάφον.

E. I. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΙ ΟΡΙΣΜΟΙ

ΑΝΕΨΙΑ : Ἐὰν δὲν εἶνε τοῦ θεοῦ της, ἐξάπαντος θὰ εἶνε τοῦ Δεσποτῆ !

ΒΟΥΣ : πλάσμα ἠδίκημένον ὑπὸ τῆς φύσεως· συμβολίζον μὲν τὸν γάμον, καταδικασμένον ὅμως εἰς ἀγαμίαν.

ΓΛΩΣΣΑ : ἂν ἦνε μοσχαρίσια, ἔμπορεῖς νὰ τὴν φᾶς ὀλάκερη· ἂν ἦνε γυναικεῖα, ἔμπορεῖ νὰ σὲ φάῃ ὀλάκερο !

(Ἀπὸ τὸ «Κοινωνικὸν Δεξιλόγιόν» μου).

ΣΑΤΑΝΑΣ